

PÄASTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 80

Tallinn, 1. märtsil 1936

8. aastakäik

Maailm Jumalale!

Armas lambake,
leidsin sind ometi!

Karjane, kes ei tunne oma lammast. Palu, et Jumal vabastaks maailma uskmatus
needmisest!

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riga,
Palasta iela 3, dz. 5.

Gufi märkmeid.

KINDRAL lõpetas aulise sõja-
käigu Hollandis, kus suurend rah-
vahuld ja rohkete väimustus tä-
histasid koosolekute rida. Oleme
rõõmsad saanud edusammudest
ja usume, et tehtud töö on näju
avaldanud rahva südamesse.
Kõesoleval kuul peetakse järg-
mised sõjakäigud Prantsusmaal ja
Belgias.

Kahetsusega on teatatud, et
STAABÜLEMI komandri Mapp
oli väga haige ja ta ei võinud
jatkata oma tööd, kuid võime
niiid rõõmuga teatada, et tema
tervis on paranenud ja ta on jäl-
le asunud tagasi rahvusvahelise
pääkorterisse. Ka proua Mapp oli
haige samal ajal, aga oleme rõõm-
sad, et temagi on terveks saanud.
Palvetagem meie juhtide eest, et
Jumal annaks neile täiel tervist ja
jõudu rikkaliku määril.

MAAILM JUMALALE sõja-
käik jätkub. Kõigist maailma-
osadest on saabunud teateid pää-
korterisse auliseid hingedepää-
mise laimest, mis hoovab igal
maal. Jumalale olgu kõik au. Ker-
kigu see laine ka Eestis, ja hän-
gede päästmise suurenenim mite
ainult Päästearmees, vaid igas
uskonnas, kus kuulutatakse ris-
tilöödud Kristust.

Meie SUPIKÖÖK Tallinnas
täidab suurt vajadust. Iga päev
on meie õhvitserid tegevad sü-
rogamisel, ja maadki toitu antakse
igal vajalikul juhul. Meie
õhvitserid kapten Matveus ja leit-
nant Mausekant on ühinenud nei-
des töös, mitte ainult aidates in-
imesi kehahelisel, vaid püüdes neid
ülles tõsta ka vaimulikus elus.

UUED TEATED on saanud
kapten Bleesilt ja kadettideilt.
Jumal on neid õnnistanud, ja me
loodame neid näha varsti meie
juures tagasi. Palvetagem nende
eest.

Lõpuks, rahu Jumal olgu tei-
ga ja kinnitagu teid võitluses pa-
ha vastu. Võideldes saatana vas-
tu. Ärge tehke kokkulepet kurju-
suga. Surmaka, enne kui see sur-
mab teid. Rahu Jumal olgu teie
südames ja elus jätkuvalt. Meie
palvetame teie eest ja usume, et
Jumal aitab teid iganih elada
võiduelu.

Kui oled mures ja vajad troosti,
poolohoidu või palvet võimalises e-
dasiminekus, kõnele igale Päästearmees
õhvitserile ligemas korpuses või kir-
jutu selles asjas. „Abiandvale Käele“,
diviisi komandörile, Palasta iela 3—5,
Riga, Latvija. Me tahame aidata sind.

Aulisem kui muinasjutt.

NENDE ridade kirjutaja võis
hiljuti näha oma kodus kü-
lalisenä kadegi kristlikku naist,
kes on lugupeetud sõber meie pe-
rekonnale juba mitme aasta jook-
sul. Kord, kui istusime kamina
ääres, jutustas ta meile haarava
loo, milles võis näha Jumala ime-
list väge, kui Tema sõna külvataks
sõnaga südamele, isegi siis,
kui külvaja ei ole kogunud töös.

Meie sõber oli kolmekümne aas-
ta eest müüjana ühes moeräis-
meie kodulinnas. Ärisõprade seas
oli keegi naine, kellel oli kuni
kuulsus kogu linnas. Keegi kodari-
kult, kes tahtis hoida oma au, ei
rääkinud häid meeleaga Emma Put-
maniga, kui ta võis hoida ennast
eemale temast.

Ühel päeval tuli see naine moe-
ärise ühes noore kuneteist-seit-
seteistaastase silmapaistvalt ilusa
tütarlapsena. Äriteenijad rääkisid
isikeskis selle üle, kui kurblik on,
et kellegi ema ilus tütar oli lange-
nud nii sügavale, et temast saanud
liige Emma Putmani seltskonnas.

Meie sõber, kes oli liige meto-
disti koguduses ja väga tõsine
noor kristlane, sattus hingehädas-
se noore tüdruku pärast. Ta ei ol-
nud kunagi katsunud isiklikult
võtta kedagi Jumalale. Ta ei ol-
nud kunagi palunud häalega ja
tundis kaunis vähe oma piiblit,
aga ometigi lasus tema südamele
koorem igatsusega võtta Jumalale
nimetatud tüdruku. Ta palus
Jumalat, et ta saaks võimaluse li-
gineda eksiteile läinud hingele.

Lõpuks tuli ühel päeval tüdruk
üksinda kauplusesse. Meie sõber
ruttas teenima teda ja kui ta lõpe-
tanud oma tegevust, pani ta oma
käie tüdruku ümber, kelle nimi oli
Roosa, nagu ta saanud teada, ja
küsis, kas ta ei võis rääkida te-
maga mõned silmapilgu äri taga
asuvast töötas. Roosa läks kaasa
vääksesse tuppa. Pisarad silmis
ütles meie sõber: „Roosa, ma olen
mõelnud nii palju teile. Kas teie
ei võiks jutustada mulle, kuidas
tutvumise Emma Putmaniga?“

Tüdruk tundis ennast tõm-
matuna oma ühe sõbra poole ja ju-
tustas viibimata oma loo. Ta isa
oli surunud. Tal tulnud ette aru-
saamatusi oma emaga ja lahkunud
kodust. Keegi noormees juhata-
nud teda linna ja viinud Emma
koju. See oli ainuke viis, kuidas
ta võis teenida omale ülespidam-
ist.

Meie sõber manitses teda anda
oma süda Jumalale. „Milline mõ-
ju hääle maailmas ei võiks olla
sarnaselt ilusal tüdrukul kui teil!“
ütles ta. Tüdrukul tuli nutt kur-
ku. Kui ta lahkus, ütles meie sõ-
ber: „Kas teie ei tahaks olla nii
hääd ja tuleksite jälle homme pääl-
lõunnal rääkima minuga?“ Ta
lubas.

Sel õhtul palus meie sõber vä-
ga palju jumalikku juhust ja
palus, et Issand sunniks Roosat
tulema järgmisel päeval. Ta oli

siiski peaaegu üllatunud nähes
Roosat astuma ärisse täpselt kell
neli. Nad läksid jällegi vääksesse
ruumi äri taga. Meie sõber avas
piibli ja luges mitu kohta süält ja
küsis, kas Roosa ei tahtvat põlvi-
tada ja paluda ühes temaga. Tü-
druk oli nõus, ja pannes oma käed
tema ümber, avas meie sõber oma
südame Jumala ees paludes Teda
päästa Roosat elust häbis. Pisarad
voolasid mõlema tüdruku silmist
— Roosa katsus kogeleda lühikest
palvet. Nad tõusid mõlemad pal-
vest ja ilma sõna lausumata lah-
kus Roosa ärist. Meie sõber ei näi-
nud enam kunagi teda, ei kuul-
nud ka midagi temast.

Lühikest aega päale selle oli
linnas suur üllatus, kui jutustati,
et hästi lugupeetud linna rohu-
kaupluse raamatupidaja Fred
Goodrich abiellunud äkitselt Emma
Putmaniga ja et nad mõlemad
lahkunud linnast. Keegi ei tead-
nud, kuhu noorpaar läinud.

„Kolmkümmend aastat oli möö-
dunud sellest ajast,“ ütles meie
sõber. Ma olin jälle oma vanas ko-
dulinnas ja keegi tuttav viis mind
hästituntud kohtadele. Ühel päe-
val sõitsime autoga mööda tööliste
hulgast, kes parandaks teed. Ühe-
korraga ütles autojuht: „Vaada-
ke, see mees sääl sarnane Fred
Goodrichile. Teda ei ole nähtud
siin ümbruses mitu aastat!“

Ta juhtis auto teeäärde ja läks
välja tööliste juurde. Ja, see oli
tõesti Goodrich. Mõlemad tervita-
sid üksteist südamlilikult. „Aga
kuidas see juhtus, Fred, et sa töö-
tad siin väljas?“ küsis ta sõber.

„Mõni kuu tagasi saatsin oma
armast naist hauda,“ ütles Fred
ja pisarad tulid temale silmi. „Ja
tema oli keegi parem usklik naine,
keda üldse keegi mees on omanud.“
„Jatkas ta pisarad voolates
pääkesest kõrvetatud palgedel.
„See oli minulle raske hoop. Ma
sulgesin oma äri, arvates, et töö
võab õhus aidab mind jälle tõusta
oma jalgadele.“

„Ega sa ometigi ei mõtle Emma
Putmani?“ küsis teine.

„Ja, Bill, ma mõlten teda,“
vastas Fred.

„Oh Fred, kas sa ei tahaks ju-
tustada mulle, kuidas see juhtus,
et teie mõlemad abiellusite ja lah-
kusite linnast — ja kuidas Emma
Putman võis saada sinule selleks,
mida sa ütled, et ta olnud?“

Nad istusid kivihunnikute tee
ääres, kui Fred jutustas oma loo.
„Ühel õhtul läksin ma vanale ko-
hale,“ ütles ta, „ja sääl leidsin
oma suurimaks üllatuseks Emmat
nutmas just nagu ta süda lõhkes.
Ma ei olnud näinud teda kunagi
sarnasena ja küsisin, mis tal väga.“

„Oh,“ kogeleas ta, „kui ma võik-
sin minna ära siit viletsusest ja
alata uut elu! — aga missugused
väljavaated on mul? Fred, ma
olen väsinud patust. Oh, ma ta-
haksin saada kristlaseks!“

„Võisin vaevalt uskuda oma kõr-
vu,“ jatkas Fred. „Emma, mis
süü väga?“ küsisin. Aga ta oli
süüavõimeline. Ta ütles, et on väsi-
nud sest elust ja ei taha lakata
nutmast. Viimaks kuulsin temalt
terve loo. Ta jutustas, et Roosa ol-
nud kuskil moeräis päälõunjal, ja
sääl keegi noor tüdruk oli pannud
oma käed tema ümber. Lugenud
temale piiblist ja paltnud teda
pisarsilmil anda ennast Jumala-
le ja minna tagasi koju ema ju-
re. Roosa tulnud koju murtud
südamega ja seletanud, et sõidab
koju oma ema juurde ja tahab
saada kristlaseks. „Mõtle ometi, et
keegi noor tüdruk kaupluses peaks
armastama üht minu tüdru-
kuist nii palju, et katsub üle
rääkida teda! Roosa lahkus meie
juures, et elada uut elu. Ma ei
võinud öelda temale ühtki sõna,
et pidada teda siin — ja mis veel
enam, ma ise olen haige hing-
süüavõimeline! Oh, kui ka mina võik-
sin alata uut elu!“

„Enne kui ma teadsin midagi,“
jatkas Fred, „nutsin ka mina ja
mõtlesin oma vana ema palvetele
minu eest. Ma panin oma käe Em-
ma õlale, vastasin tema silmi ja
ütlesin: „Emma, kui see on sinu
tõsine mõte, siis ma abiellun si-
nuga, võtan oma korjatud raha,
ja meie lahkume siit linnast ja al-
game oma elu uuesti sarnases ko-
has, kus keegi ei tunne meid.“

Nad abiellusid ja sõitsid vääks-
sesse linna mõned kümnend kilo-
meetrid eemal. Nad ühinesid me-
todisti kogudusega. Emma oli
üks, kes uuris tõsisusega oma piib-
lit. Mõne aja pärast ta juhatas
linnas üht suurimaid piibliklasse.
Temast sai hoolas hingedevõitja.
Ta oli ideaalne naine ja kuskil ei
leidunud õnnelikumat paari kui
meie kaks. Kui ta suri, tänsis sa-
janded inimesed Jumalat tema
eest, helgete mälestuste eest, mida
ta jätnud enese järele.“

Autojuht läks tagasi auto juur-
de, kus ootas minu sõber. Ta kui-
vatas pisarad silmist ja alles mõ-
ne silmapilgu pärast ta oli võimas
jutustama põhjust oma surest
ligutusest. Ta jutustas siis loo
minu sõbrale ja pani tähele, et ta
oli ikka enam ligutatud, kuuldes
juttu. Kui kõik oli öeldud, küsis
ta: „Bill, kas teie teate, kes oli
tüdruk, kes rääkis ja palus Roosa-
ga väikeses ruumis äri juures?“

„Ei — kes see oli?“ küsis ta.
„Mina olin see tüdruk kolme-
kümmend aasta eest!“

Fred kutsuti auto juurde, et tu-
vuneda temaga, kelle väikene katse
oli algus kõigile juhtumistele,
mis andis temale hääd armastava ja
ustava naise ning juhatanud teda
ennast õigustele.

Surudes unesti ja jälle tema
käit, ütles Fred: „Proua F, ai-
nult igavik võis ilmutada suuri
tagajärgi teie külvatud seemnest,
ja teie saate kindlasti osa palgast,
(Lõpp 2. ltk.)

Üks ainuke raamat.

KUI Walter Scott lamas surmavoodil, ütles ta ühele juuresviibijale: „Loe mulle midagi.”

„Missugusest raamatust pean ma lugema?”
„Missugusest raamatust?” ütles surija. „On vaid üks raamat.”

Jah, tõesti on vaid üks raamat, kui seisame keskel elu või surma tõsidust — ja sarnases seisukorras oleme iga päev.

On vaid üks raamat, mis tõsiselt võib aidata ja trööstida. Aga enamusi ei tunne seda raamatut. Võib-olla neil on väga väike ja puudulik teadmine sellest, teadmine, mis omab väikese või eimingisuguse väärtuse.

„Meie ei usu piibli tõdesid,” ütlevad nemad, „mispärast peaksime lugema seda?”

Vastus on: „Isik, kes loeb piiblit, omab süülit tõsise teadmise veendumuse.”

Keegi pöördunud pagan ütles kord: „Ma usun, et piibel on Jumala sõna, sest piibel tunneb mind.”

Kas keegi võib saada parema vastuse? Ei ialgi.

Piibel tunneb mind. Piibel ilmutab oma kirjeldamisega, tähendamissõnadega ja sõnadega inimese sisemust, igavest inimest.

Olge valvel, sest hinge-vaenlane ei maga!

Piibel tunneb mind, näeb mind läbi, see on kui kaheteraga mõök, mis tungib läbi mu luudest ja kontidest ja mõistab südame salajamaid mõtteid ja nõusid.

Seda võib kogeda igaüks, kes loeb piiblit tõsiselt ja kohutmoistmata ning vabast südamest, sarnase mõttevabadusega, mis ei kuule igasugust usuteaduslikku vaidlust, vaid on üksinda sõnaga ja enesega. Küll ta siis tunneb ennast tabatud piiblikõnedest niisuguste hääde kui kurjade inimeste üle. Ja siis on hää loogika lõpetada järgmisega: Kui nüüd piibel räägib tõtt inimestest, keda ma tunnen ja võin ise kontrollida, mispärast ta peaks siis valetama, rääkides Jumalast, keda ma ei tunne?

Kui ta räägib tõtt „ärakadunud lambast”, mispärast ta ei peaks siis ka rääkima tõtt Karjastest?

Aulisem kui muinasjutt.

(Aiguis 2. ltk.)

mis ootab Emmat mitme hinge eest, keda ta juhatanud Jeesusele!”

See tõsine jutustus ei tunnista mitte ainult sellest, et „evangelium on Jumala jõud päästmiseks igale ühele, kes usub,” vaid ka seda, et need, „kes käivad ikka peale ja nutavad, seemet külviti tarvis kandes, tulevad tõesti hõiskamisega ja kannavad oma vihkusid.”

Hõbetähe aumärk.

Kõik emad, kelle lapsed teenivad ohvitseridena Päästearmees, või kelle lapsed-ohvitserid on ausse üllendatud, saavad erilise aumärgi, mida neile annab kohalik Päästearmee juhataja, ükskõik missuguses maailmakaares ohvitser teenib.

Aumärk on väike hõbetäheke sinisel emailkilbil, ja ühes sellega antakse ka tunnistus kuuluvusest aumärgi kandjate hulka.

Seda aumärki tohib kanda ka võõrasema, kes olnud võõrasema juba ohvitseriks saamise ajal.

Iga järgnev laps, kes samast perekonnast saab ohvitseriks, annab õiguse uue tähe saamiseks kui nelja aumärgini, ning pääle selle antakse igale lapsele-ohvitserile erilise tähega märk.

Emadele, kelle lapsed-ohvitserid oma ohvitseri ajal on ausse üllendatud, antakse erilised aumärgid — hõbetäheke kollasel foonil. Sarnasel juhul võetakse tagasi enim väljaantud aumärgid.

Juhtumisel kui ohvitser peaks lõpetama oma teenimise sarnasena, ei kuulu ka ema enam hõbetähe aumärgi kandjate perekonda ja tal ei ole enam luba kanda nimetatud aumärki.

Kindral soovib, et kuuluvus aumärgi kandjate perekonda oleks kui Armees tänu ja tunnustuse avaldus emadele, kes on kasvatanud, ja sageli kandes suuri ohvreid, pühendanud oma lapsi võitlusele patu ja kurjuse vastu, millest ema sellega ühes ka osa võtab.

Uus taim Jumala riigis.

„**O**NU Tommi onnikese“ kirjutaja Harriot Beecher Stowe isa oli usklik õpetaja. Kui ta tütar oli neljateist-aastane, siis ühel pühapäeval isa jutustas Jeesusest kui ustavale temale, ning ta valis alluda täiesti Jeesusele. Ta tahtis kuuluda Jumalale ja ise kirjutas sellest: „Oh, kuidas igatsesin sarnase sõbra järele. Ja, ma tahan usaldada Teda kõigis asjus! Mu hing oli täis valgest õnnest ja kui lahkusin kirikust, et minna koju, siis mulle näis, et kogu loodus on vaikinud, et kuulatada taavalist muusikat. Niipea kui isa tuli koju ja läks oma kantseleisse, ma ruttasin ta juurde, panin oma käed talle kaela ümber ja ütlesin, „Ma andsin oma südame Jeesusele ja Tema võttis mind vastu.“

Iialgi ma ei unusta ta näojooni, kui ta vaatas mu tööseid lapsesilmi. Ta silmad olid

nii lahked ja armsad kui naeratav päike.

„Kui see on nii“, ütles ta tassa ja surus mind oma rinnale, ja ma tundsin, kuidas ta soojad pisarad langesid mu pähe, „siis täna on kasvanud Jumala riigis uus taim.“

Surmav piste.

KUI mesilane nõelab, siis ta kaatab oma nõela, ja harilikult ka oma elu. Ta annab teisele loomale valusa pisti, aga peab selle eest andma ka oma elu.

Just samal viisil tegutsevad inimesed, kes oma kõvade sõnadega, põlgusega ja valestõistmisega haavavad oma kaasinimesi. Ta võib anda teistele valusaid pisteid oma tagariikimisega, mõtetu kõnega ja valeüüdistustega, mille all teised saavad kannatada kava aega, võib olla isegi kogu eluaeg. Aga tõsiselt ta teeb kahju kõige enam iseendale. Viha ja kättemaksimise mõlde südames, hirmu teha teisele valu — on surmav piste. Nad võivad kindlasti haavata, aga mitte surmata, inimesi, kellele sa vabimistad nendega valu, aga nad võivad surmata su oma hinge. Kui tahad saada päästetud päüle selle, kui oled „nõelanud“ teisi valusalt, siis pead paluma andestust Jumalalt ja neilt.

Kahjuks on aga väga palju inimesi, kes just sellepärast ei saa päästetud. Nende silmad võivad olla avatud muule patule, aga selle jaoks neil ei näi olevat mingit südameduustust. Jumal andku neile avatud silmi!

Mida inimese külvab, seda ta ka lõikab.

MAAILMALE on uuesti tuletatud meelde kuritegu, mis leidis aset kaheteist-aasta eest Amerikas, mille järele mõisteti eluksajaks vangi kaks miljonäri poega, kellest üks hiljuti surmatud võitluses kaasvangidega.

Kaks noormeest, ainult kaheksateist- ja üheksateist-aastased, surmasid neljateist-aastase poisikese, ainult, et kogeda sensatsiooni, näha oma ohvri surma. Nad olid teinud nii hästi ettekaavatusti oma kuriteole, et politseil ei olnud mingisugust juhtnööri kurjatogijate leidmiseks. Siis leiti, et nad olid olnud hoolitud ühes asjas, nimelt olid nad jätnud mõrtsukatöö kohale prillid. Nende leidmine andis juhatust politseile, mille kaudu leiti mõrtsukad.

Leidub üleatumisi, mis näiliselt jäävad saladusse. Aga kuigi see peaks näima nii, siis ometigi teda haaratakse jumalikust kohtumõistjast. Oh miline koorem, kanda endaga kaasas patust koormatud südametunnistust! Ja sellele liisaks kartust, et mingisuguse juhtumise läbi võib ehk siiski saada kõik avalikuks.

Kõige parem on, vüa kõik ristile, olgu see suur või väike. Kui kord igavene kohtumõistja paneb oma käe süüdlasele, siis on kurblik lugu.

Kuidas võib hukkuda?

ET hukkuda, ei ole tarvis teha midagi erilist, sellest jätkub, kui unustakse vaimulikult. Kui meie ihu magab, siis meie ei kuule ega näe, mis sünnib meie ümber. Südametunnistus võib just niisama magada, nii et ta ei kuule ega pane tähele hoiatusi, et hädahoit varitseb ta hinge. Tuhandeid inimesi on meie ümber, kes unuvad hingeliselt, ja kui nad ei pane tähele ega tõuse üles oma patu-uest, kui Jumal äratab neid, siis nad hukkuvad.

Et hukkuda, jätkub ükskõikusest. Sa ütled: „See ei huvita mind, see ei ole minu. Minu mõtted liiguvad hoopis teises suunas. Mul ei ole mitte kõige vähemaid nõudeid sarnaste asjade järele.“ Mispärast sul ei ole nõudeid? — Sa ei ole kunagi arvanud olevat tarviliku mõelda sarnastele asjadele, sulle näib, et see ei ole väärt jõupingutusi. Suurel päeval heidetakse paljud välja, sellepärast, et nad ei tahtnud teada tõde.

Mõtlege emale, kes otsib rõõmu väljaspool kodu. Laps haigestub, aga ema ei ole kunagi kodus. Lapse tervis halveneb ja ta sureb. Ema ütleb vabandades: „Ma ei teadnud, et laps oli haige.“ Aga arstil on õigus öelda: „Teie oleksite pidanud teadma seda. Haigusele oleks võinud panna tõkmeid ja teie laps oleks päästetud. Teie olete vastutav selle lapse surma eest.“ Sarnane on kuritahtlik teadmatus.

Et hukkuda, on tarvis vaid viivitada oma hinge päästmisega. Siin ei ole mõeldud kurjategijale, häbematuile ja täiesti rikutud inimesile, siin mõeldakse igale inimesele, kes ei hooli oma hinge päästmisest. See on kogu süü ja teenib hirmust kohtumõistmist. Inimene nägi oma kohustust, kuulis Jumala kutsut, isegi tahtis juba anda oma elu ja südan Jeesusele Kristusele ja teenida mõistlikult Jumalat; ei või öelda, et ta ei teadnud midagi — kogu elu aeg kuulis hoiatusi, ja siiski — hilines.

Kui kaks rongi kiirustavad üksteisele vastu ja jaamäitlen hilinob hädasignaali andmisega, on äärelõusud kõrvalepoikamatud. Tema viivitamine tõttu rongid sõidavad üksteisele otsa ja inimelud hukkuvad.

Lugeja, kui su hing ei ole päästetud, ärka üles ja mõista, et sa ise oled vastutav enese eest; jätka ükskõiksus ja ärka lase võimalusi mõelda, mil võid otsida Jumalat. Ole ettevaatlik, et sa ei hukkuks!

Rünnak „MAAILM JUMALALE“.

„Kui sa usuksid, saaksid sa Jumala au näha“.

Nr. 2.

Kirjutanud komandör S. L. BRENGLE.

(Joh. 11:40)

HIIGLASED Uskmatust ja Kartust kindlasti sosistavad sulle, et praegustes oludes on võimatu saada ärkamist kogu maailmas, aga meie mõtleme, et Jeesus ütles meile tänapäev nii nagu Ta ütles nutvale Martale: „Kui sa usuksid, saaksid sa Jumala au näha.“

Olen täiesti kindel, et Päästearmees ei ole ükski korpus nii surnud, ja et ükski kogudus või kirik oleks nii ükskõikne ja alluv ilmalikkusele, et süäl ei võiks tekkida ärkamine, kui süäl leidub keegi paluv hing, kes igatseb näha Jumala au inimeste päästmises ja pühitsemises. Sarnane igatus on tõesti sündinud Pühast Vaimust ja tunnus Jumala jäledusest ning manitsusest — Jumala Vaimu

ga ja lootusetusega, need Jeesuse sõnad on kinnitanud mu vaimu ja julgustanud mind paluma ja ma tunnistan Jumala au, et ta on vastanud tuhandet korrad mu palvele.

Apostel Jakobus ütles: „Usk ilma tegudega on surnud.“ Sarnane usk, mis palub alati, on seotud enastohverdava tööga. Ma ütlen enastohverdava tööga. On töid, mis ei sisalda mingisugust ohvrit. Aga vaim, mis on valmis vastu pidama ja edasi tungima igas olukorras ning ohvrina ennast Jumala auks, saab rikkalikku tasu.

Just enne suurt kodusõda Ameerikas, üle seitsmekümne aasta tagasi, valitses kurjus, ilmalikkus ja vaimulik ükskõiksus. Rahvast piinati ja

delvitas, Cincinnati, Clevelandis, Chicago, St. Louisis ja üle kogu mandri; ning lühikese aja järele kogu põhjapoolne osa Ühendriikidest oli ühendatud palves ning auline ärkamine tuli 1858—1859 kogu rahvale. See ei päästnud rahvast hirmsast sõjakatastroofiist, aga see kinnitas rahva kõlblust päästa rahvast ja vabastada neli miljonit orja. (See ärkamine läks ka üle ookeani Põhja-Iirimaaale ja süäl levis Inglismaale, milles on ka kindel side võimalustega, mis avanesid William Boothile Ida-Londonis, kus moodustati Jumala armu läbi Päästearmee. — Toim.)

Suure sõja ajal jätkati keskpäevaste palvetundidega kirikutes ja see võttis sageli aset ka sõjavägede hulgas.

Tõstis salvatsionistide ja kristlaste igatus ülemaailmsele ärkamise järele, kus soovitakse võita miljon hinge Jumalale, on ühendatud veel suurema igatsemisega selle järele taevas. Ja taevaste tunnustajate hulk ootab näha, et meie oleksime vastupidavad palves, enastohverdava tööga, saatanat-äravõitvas usus — arvestades sellega, et Jumal võib.

Kas midagi on liig raske meie Issandale? Oh, uskumegi, ja nii kindlasti kui Jumal on taevas, meie saame näha Jumala au. Halleluuja!

Komandör Brengle laste keskel.

ärarääkimate manitsusist inimhingedele. Ja sarnase igatseva hinge palved on vaimustatud Pühast Vaimust ning ühinevad Jeesuse eestpalvetega, kes elab, et kosta meie eest ja teha meie eest palved. Ja kui siis igatsev, paluv ja tõsine hing on vastupidav oma palveis, ta näeb Jumala au.

Kord korra järele olen näinud oma viiekümmene aasta teenimise ajal, kuidas ärkamised puhkesid vallale süäl, kus suurem osa kristlasi ootasid seda kõige vähem; ja alati selgus hiljem, et keegi paluv hing on võidelnud Jumalaga „kurjuse vägede ja selle maailma vürstide“ vastu ja said võitjaks.

Jeesus ütles, et „peab ikka paluma Jumalat, ja ei mitte ära tüdima“ (Luuka 18:1):

On tarvis paluda.
On tarvis paluda alati.
Ei pea mitte tüüda paludes.

Tuhanded korrad, kui ihu olnud väsinud ja rasketes oludes, kurjad vaimud on pilganud ja peaaegu nõrkev süda protesteeris palve asjatuse-

vaevari poliitilistest tüldest. Suur probleem riikide õigustest ja orjusest võttis kõikjal maad. Suured kirikud jagunesid kahte vastastikku, ja ühenduse mõtet jagati.

Sarnastes oludes keegi hääd vend, kes igatseb näha Jumala au, tegi ettepaneku mõnele teisele, et nad algaksid keskpäeval palvetundidega New-Yorgi kesklinnas, kuhu oli koondunud kõik äriline tegevus. Koosolekutega tehti algust. Mõned tulid ja üksteise järele nad loobusid. Aga nimetatud hääd vend läks iga päev lõuna ajal kirikusse, avas selle ukseid ja palus üksinda. Mõne aja pärast ühinesid temaga veel paar inimest ja nad palusid üheskoos ning Jumala Vaim hakkas töötama vägevasti mõne inimese südames. Tulid veel teiseidki — ärimehed, pangametnikud, kauplajad ja advokaadid liitusid palujatega oma lõunatunnil. Ja peagi ei mahtunud enam kõik kirikusse, kes tulid, ning sellepärast alustati keskpäeva palvekoosolekutega ka teistes linnaosades. Sellest said inimesed kuulda Phila-

MAAILM JUMALALE!

Üksinda Issandaga.

Keegi tuntud evangelist jutustab järgmise õpetliku juhtumise:

„Kui kord keegi kvääker, nimega Scolliton külastas mind ja kuulis, kui palju ma pean kõnelema inimestega nii avalikult kui ka üksikult, koputas ta mulle õlale ja ütles: „Sa räägid ju alati. Millal sa siis vaikid ja kuuled, mis Vaimul on öelda sinule?“ Kunagi ei ole midagi öeldud minu töö kohta, mis oleks jätnud mulle suurema mõju. Sellest päevast pääl otsin palju hoolikamalt vaikesid tunde, mil võin olla üksinda oma Jumalaga.“

Kas meie ei tarvitseks enam, kui me arvanud seni, üksikuid tunde Jumalaga, kui meie vaikime ja Tema võib rääkida?

KAHETSUSPINK.

Puuduv kivi.

Kirjutanud komandör ÖGRIM.

KUI kindral Booth kõneles kuskil, oli tal alati kaasas kahetsuspink. Vahest täitis pingi aset vana tool, subkrukast või suur trumm, aga need seisid oma kohal niisama kindlasti kui kindral ise. Tema on korraldanud palju koosolekuruumi ja palju on sarnaseid sisse seatud tema eeskujule; kahtlen, kas võime leida kaks sarnasugust ehituse ja suuruse järele, aga ühe asja suhtes nad on kõik sarnased — kõigis neis asub kahetsuspink. Mitmed on kuulnud kindrali humoorisest märkusest, et kahetsuspink on temale nii hädatarvilik, et ta pidavat võtma seda isegi hauda enesega kaasa.

Kust on võetud sarnane idee? Millest on tulnud sarnane igatsus kahetsuspingi järele? Just niisama võime küsida, mispärast Johannes algas oma kõnet sõnadega: „Parandage meelt!“ ja mispärast Jeesus algas just samuti? (Matt. 4:17). Vastus igas juhtumises on sama:

see oli tarvilik.

Johannese ja Jeesuse ajal oli see tarvilik kangekaelsele ja enast armastavale rahvale. Pääste-armee ajal on see tarvis patust määratud skeptilisele ja kõrgile rahvale.

Kui poeg või tütar ei ole sõnakuulelik isa tahtmisele ja käskudele, vaid teeb hoopis vastupidi ja ei pane sugugi tähele oma isa, kui nad püüavad unustada, et üldse on olemas isa ja et tema vastu on ka teatud kohustused, kui nad kaatsuvad viia ennast ja teisi vendadele, et isa on ainult vana jutt ajast, mil nad veel ise ei suutnud mõelda või kõnida, kui nad sääljuures teevad kõike võimaliku, et hävitada isalt püüandatud kõrgest intelligenti ja üksiald instinkte ja selle asemel mõtlevad anasjaks arendada kõlbmatuid sõnu ning töid, äratada ja pidada eneses alatuid tunde, mis juhtige nende elu — ma ütlen, kui midagi sarnast juhtub, siis neile vaadatakse kui häbematuile kurjategiijale ja perekonna häbiks. Kui siis tekiks kõne ümberpöörmisest õiges olukorra, siis oleks esimene loomulik küsimus: „Mida mõtleb meie isa?“

Edasi meie näeksime, kuidas poeg või tütar langeks pisaraid valades isa jalgade ette.

Ülaltoodud pilt on vaid nõrk kujutus inimese suhtumisest Jumalale, oma teavesele Isale. Kõik nimetatud pabel on leida inimestes, ühel suuremal, teisel vähe-maal, ühel need omadused on enam nähtavad ja teisel nad on varjatud. Pühakiri ütleb selgesti, nii selgesti kui ial võib öelda: „Kõik on pattu teinud.“

Iga üksik inimene on petetud ja neis kordub saatana plaan tütuga Jumalat troonilt. Jumalalt pidavat kõrvaldama täiesti oma mõtteist. Kui mõtted viibivad Jumala juures, siis on nad nii rasked. Seniks, kui sääl viibib Jumal, olevat vaid ebakõla. Jumalast pidavat vabanema oma kõneldes. Kõneleda Jumalast kõlab ainult nagu vagade inimeste juures. Jumalal ei ole ka ruumi töös ja ettevõtteis. Seni kui Jumal on sääl, ei või olla mingisugust edu. Jumala peab kõrvaldama ka lõbudest. Kui Jumal oleks sääl — siis kaoks kõik rõõmu võlvus. Jumalal ei ole ka sugugi kohta seltskondlikus elus. Niihisti meile kui

Komandör Ögrim.

meie sõpradele ei oleks sugugi kohane, kui meie keskel oleks Jumal.

Sarnane on seisukord. Kuigi seda kaetakse mõne pühalikusega ja mõnusa religiooniga, tööelu ometi ei muutu, tume raske tõde, et Jumal on keelatud isa ja et laps — inimene on nii allunud enesetahtele, et tema sisemuses on sündinud kõige suurem muudatus; hääduuse asemele on tekkinud kurjus, armastuse asemele — viha-vaen, õigluse asemele — pettus, pühaduse ja puhtuse asemele — kõlbluseta ja himd.

Mida peaks siin tegema? Kuidas seda võib ravida? Kas tõesti ilusate meeldivate kõnedega? Kas jutlustega, milles ei mainita pattudest pöördumist ega hukkamõistmist? Kas küll halastava südamega ja hääde töötustega? See oleks hangunud ja kõrkidele südamedele õige kate. Sarnaste katete all magavad rahvahulgad, kuni need äratavad kohtumõistmise pasun.

Siin ei aita midagi muud kui kadunud poja, tõlneri ja Taaveti meetod: „Jumal, ole mulle vaesele patusele armuline! Ära heida mind ära oma pale eest!“ See on kahetsuspink, ei midagi muud kui kahetsuspink. Võib-olla seda ei nimetatud nii, aga idee oli just se-sama, ükskõik, kas inimene alandus kuskil väljas või kuningalossis. „Alanduge, alanduge Jumala vägeva käe alla!“

Langenud inimese mõistus selles asjas määras seda kord igaks ajaks, et pattudesse langenud inimene peab alanduma. Seda näitab ka piibel. See on paganlus, mis käiskäes käies meieaegse haridusega tahab hävitada arusaamist pattu ja kurvatuses pattu pärast.

Kes üles tunnistab oma patud ja jätab neid, see leiab armu. Kes palub, see saab veel tänapäev töö-tuse selle suust, kes õpetas: „Ja anna meile andeks meie vlad!“ Päästmise tee on kõigepääält alanduse ja pöördumise tee. Patune, rutta kahetsuspingile!

Agaa kahetsuspingile peaksimme vaatama ka kui

Jumala rahva Eelimele.

Meie teame, et Eelimes oli kaks-teist allikat ja seitsekümmend palmipuud. Kui paljudel inimestel puudub vaimulikult puhkus ja kosutus, aga nad kardavad kahetsuspinki. Kui palju ei ole ka kristlase seas neid, kes on kahetsuspingi vastu. Ainult uhkuse pärast! Ka selle rahva seas kahetsuspink paljastab sageli südamedõtteid, kahtlusi, kartusi, mõtteid oma auvärsusest, mõtteid „kas ma olen halvem“ jne. Millised heitlused on mitmete südames kahetsuspingi vastu! Kui palju õigeid kannatavaid siin raskesti parandatavaid kaotusi.

Seltsiline, Jumala laps, võta vastu minu nõuande, lase kahetsuspink olla alati sulle õnnistuseks! Määra sääl oma kohtamist hinge peigmehega! Pane sinna oma koormad! Tunnistaja sääl oma vead! Võta sääl pühitust ja jõudu! Korda seda jälle ja jälle! Igas armeesaaalis, suures või väikeses, kas linnas või maal, põhjas või lõunas — kahetsuspink on tema „pühaim paik“. Sinna meie kutsume rõhutud ja kurbi südamed kohtama Jumalaga. See on

kahetsuspink.

Oli keegi mees, kes püüdis alati teha midagi suurt Issandale; midagi väikest ta ei tahtnud. Tema tegevust pidid paljud nägema, see pidi olema särav ja hiilgav, aga kuna see temale ei õnnestunud, ei teinud ta midagi. Ühel ööl ta nägi unes, et ta on surm ja et inglid viisid teda suurde templisse, mis oli ehitatud väga uhkesti. Ta käis kaua ümberingid ja imestas kõike, mida ta nägi; aga viimaks leidis ta kuskil kanges nurgas väikeset kivi puuduvat. Kõik muu oli lõpetatud, ja ta ütles inglile: „Mispärast puudub siin kivi?“ Ingel vastas: „Meie jätsime tülja koha siia, et sina täidaksid selle. Laga et sa tahtsid teha ainult suuri asju, oli see töö liig väike sinu silmis — sellepärast ei ole ka siin sinu kodu.“ Samal silmapilgul ärkas mees unest, aga nüüdsest päälle elas ta hoopis teistsugust elu.

Nii nõutakse meilt igatühtl midagi. Võib-olla see on vaid väike kivike, mille peaksimme paigutama ehitusse; see võib olla nii — meie peame aga olema valmis tegema, mida Jumal ootab meilt, küsimata, kui palju tähelepanu see saab teistelt. Kõikjal leidub inimesi, kes vajavad abi. On tarvis häätahtlikke kaastöölisi, kes tahavad tulla Jeesuse nimel. Teie ei pea aga unustama, et me kumagi ei taha ainult vaigistada välist häda. Pääsi on, et võiksime võtta hingi Jumala riigile. Kas meie liigesed omaksed, kellega elame üheskoos, võivad näha meist, et teeme meeleldi Issanda tahtmist? Seda võib näha meie kõnest, sellest, kuidas mõistame kohut ise-enele, ustavustest, millega täidame oma kohustusi, ka siis, kui need on väiksemad kui teiste kohustused. See on ka viis, kuidas võib panna väikest kivi Issanda templisse.

Vanas Testamendis on kirjutatud kuningas Jerami surmast, et ta läks ära, ilma et kellelgi oleks olnud tema järele puudus. Midagi kurvemat ei või öelda inimestest, kui et ta on elanud siin ilma sarnast elu, et päale tema surma ühelgi inimesel ei ole puudus temast, et ühelgi ei ole helgeid mälestusi temast, või midagi, mille eest tänada teda. Ükskõik kui see ainult oleks vaenelaps, keegi haige või vana vaeseke, kes mõtleb meile armastuses; kui päale meie surma on üksainus, kellel on meie järele puudus, siis meie ei ole elanud asjata, vaid oleme teinud midagi Issandale.

See algab sellega, et saame teada Jumala tahtmist, aga järgmine samm peab olema, et täidame seda tahtmist. Nagu pühapäeva puhkuse järele on äripäeva tegevus, nii peab see olema ka meie elus. Esitakse peame kuulama, mida Jumal ütleb meile, ja siis peame

(Lõpp 6. ltk.)

Minu kutse saada ohvitseriks.

OLI korpusekadettide tund. Õnnistatud ja auline õhtu. Tunni lõpul me laulsime kooris: „Tervelt oma südant Sinule annan ma“ jne. Koori sõnad langesid sügavasti mu südamesse; küll ma olin laulnud varem seda koori mitu korda, aga kunagi enne ma ei tunnud sarnaselt kui sel õhtul. Ma läksin koju rõhutat südamega ja järgneval ööl ma ei saanud magada; ikka jälle ja jälle kõlasid koori sõnad mu meeles. Mõtlesin, mida see küll peaks tähendama. Tean, kuidas mul läks selgemaks ja selgemaks, mida Jumal nõuab minult — et terve minu elu oleks pühendatud Tema teenistusele; tundsin, et oli liig vähe ja piiratud, mida võin teha, ja ma ütlesin enesele: „On küll sellest, mida ma teen korpuses, sest ma olen nii arg ja oskamatult millegi suurema töö jaoks.“ Aga sääl kõlasid jälle needsamad sõnad. Olin nii kurb, sest ma ei teadnud, mida teha. Hommikul samad sõnad kõlasid esimestena mu südames, ja midagi rasket rõhus mu hinge.

Oli nii raske anda seda, mida Jumal nõudis, sest kõik minu kodus olid nii vastu, et ma olin Armees, ja ma teadsin, mis tähendab saada ohvitseriks. Aga kui ma istusin oma töö juures, ei suutnud ma enam vastu seista, vaid langesin nuttes põlvetele ja sääl, olles Jumala ees, andsin töötuse Jumalale, et ma tahan kuulda Teada ja teha, mida Tema minult nõuab.

Ma ei unusta ialgi tundi, mil rahu täitis mu hinge, kui ma ütlesin need sõnad: „Jumal, ma tahan.“ Mõni päev hiljem ma läksin ja andsin ennast üles kandidaadiks, et täita Jumala tahtmist. Raskused, mida ma siis kartsin, ei ole enam kohutanud mind.

Kadett A. Pihlamets.

Puuduv kivi.

(Algus 5. lhk.)

ruttama täitma tema tahtmist. Siis meie ei ela asjata, ja paik tempeliseas, mis oli mõeldud meie kivile, ei seisa tühi.

Kardad sa, et Issand nõuab sinult liig palju, kui annad ennast tervelt Temale? Kui mu laps tuleb minu juurde ja ütleb: „Isa, tahan teha kõik, mida sa tahad,“ siis ma ei mõtle välja midagi rasket, millega koormata last; vaid ma surun teda oma südamele ja rõõmustan tema armastuse üle. Meie ei või teha midagi paremat kui usaldada oma elu tervelt Issandale.

Kerged päevad.

MEIE ei peaks kunagi igatsema ja soovima enesele kergeid päevi. Läbikatsumised, raskused ja viletsused on meile vaid kasuks.

Piibel annab selles meile kindlat seletust: „Õndsad on need, kes kurvad“ — aga mitte õndsad on need, kes kunagi pole tunnud raskusi ja kurvastust.

„Õnnis on inimene, keda Jumal karistab“ — mitte, keda Jumal kunagi ei sega.

„Keda Issand armastab, seda tema ka karistab“ — aga mitte, keda Issand armastab, seda ta hoiab kõigest läbikatsumisist.

„Kes silmaveega külvavad, need lõikavad hõiskamisega“ — aga mitte, kes naerdes külvavad, neil on rikkalik lõikus.

„Pidage seda rõõmku, et teie saate kiustatud“ — aga mitte, rõõmustage, kui teil on ilus kerged päevad. „Õigetel on palju kannatamisi“ — aga mitte Jumala lapsed kogevad suurt rõõmu.

Aga meie ei või mitte minna kord viletsusest Jumala riiki ja taevasse puhkamisega, aga juba siin maailmas meie võime saavutada tõsist rõõmu ja kõrgeimat õndsust, suuremat iseloomu ilu, täielikumat hingeüksust, kui läheme läbi viletsusest, mis annab meile kannatust, mis omakord annab meile lootust.

Kui inimtüda kunagi ei ole

tunnud kurvastusi, siis ta on jäänud puutumata oma sügavusis, teda ei või liigutada ka tõsiselt sügav rõõm.

Meie ei või leida tõsist kaastunnet, õrna vaimu, hääsüdamlikkust ega tugevat usku inimesis, kes kunagi ei ole kannatanud raskuste all, keda kunagi ei ole koormanud raske kaotuste koormad, aga seda meie võime leida inimesis, kes on puhastatud läbikatsumistules, kes on sulatatud nagu hõbe ja kuld, aga kes ometigi on kannatanud kõik Jumala abiga ja on trööstitud temast.

Ilusamad näod on sarnased, mis saanud oma ilu kurvastusis, — pühad näod, mis peegeldavad Tema armastuse valgust, kes on tehtud täielikuks kannatuste läbi.

Meie võime hinnata kõige enam inimesi, kes muutunud kipseks ja tugevaks mitmesugustes kannatusis ja läbikatsumisist, aga vastandina meie kunagi ei saa imestada neid, kes ei ole kunagi kogunud mitmesuguseid raskusi. Meie kunagi ei või usaldada inimest, kel on elus olnud vaid kerged päevad.

Mispärast peaksime siis paluma omale kergeid päevi, või sarnaseid päevi, mis meeldivad meile endile? Mille eest on meil suurim põhjus tänada Jumalat kui jõu eest, kanda raskusi ja läbikatsumisi, mis saadetud meie kasvatamiseks?

„Ükski inimene ei ole ialgi nii rääkinud“.

ROGU kirjandusloos ei ole sarnaseid sõnu, mida võiks võrrelda Kristuse väljendatud sõnadega. Milline imeline jõud on varjatud lihtsate, rahulikult väljendatud sõnade taga!

Üks neist sõnust oli kuulda mässaval merel, ja see vaiks silmapilkselt; üks teine neist puudutas pimedat mehe silmi, ning avas need; üks teine langes selge veele ja muutis selle viinak; üks teine tungis tumedasse hauda ja sääl lamav surru sai tagasi oma elu.

Tema sõnad rahustasid kurbi ja andsid rahu rahutuile hingele. Nad kostusid inimeste elus ja muutis nende vaadet ja sihte. Inimesed, kes kuulsid tema sõnu, jätsid oma ärid ja kõik, et jälgida teda üksilduses. Kurjad vaimud kuulsid teda värisedes, kui ta rääkis ja tunnustasid tema jõudu, olles talle sõnakulelikud.

Kristuse sõnadel on veel praegugi samasugune müstilne jõud! Nad vaigistavad veel tänapäevse torme ja avavad pimedate silmi, ajavad välja kurje vaimu ja äratavad surnuid! Nad vaigistavad veel praegugi kurbi, annavad lootust nõrgale, andestust kahetsejale, kutsuvad tagasi langeduid, et võtta vastu andeksandmise suudlust! Sõnad, mis väljendavad ilu, jõudu, halastust. Need on vabaduse ja lootuse sõnad igale üksikule.

Südamvaikuses on mitmed kuulnud tema häält ning on olnud kuulelikud. Mõned on kuulnud neid tormide keskel, teised vaiksetel haigusetundidel, mõned jälle teistes oludes.

Aga tema räägib ikka veel! Oled sa kuulnud Ta häält? Ta räägib nii, nagu ükski ei ole veel rääkinud! Kuule Tema häält täna!

Korpusekadettide nurk

Juhataja:
Diivisi komandör.

Teie võimalustest

tahan teile kirjutada käesoleval kuul. Kas olete kunagi järele mõelnud, millised võimalused on antud teile Jumala teenimiseks iga päev? Paljud meist kujutlevad, et ainus võimalus Kristuse evangeeliumi kuulutamata on koosolekute, laulu, tunnistuste või laulmise kaudu, või jälle mängides pillidel. Kuid see on vaid osa, ja väga väike osa võimalustest, mis meil on päästmise sõnumi levitamiseks.

Ajast, mil tõuseti hommikul, õhtu-tunnini, millal lähete puhkama, on teile antud palju võimalusi päästmise sõnumi kuulutamiseks. Maailm ootab häid teateid — ta on kuivanud ja vajab eluvetti, ja Jumala sõna annab hingele seda vajalikku kosutust. Mul pole võimalik nimetada kõiki võimalusi sellel väikesel leheveerul, kuid mainin üksikuid:

1. Lahke sõna võõrale.
2. Viisakus avalikel teedel.
3. Lahke suhtumine vanadele või vanemale inimestele.
4. Huvi ja tähelepanu lastele.
5. Kõnetamise võimalus reisesid, ommibusel, trammis või rongil.
6. Jumala õnnistuse palumine sõõgile, süües avalikus kohas.
7. Kindel kõnelus tööseltistest hingede päästmisest.
8. Väljaspoole pühast elust mõju saamine seal, kus töotate, et kõik tunneksid, et „olete olnud Jeesusega“.
9. Aegajalt külastada mõne pöörmata isiku kodu, kelle eest olete palunud kaua aega.
10. „Sõjahüütu“ kasutamine müümisena ja „Valgetivalise sõnumitõotaja“ külastamiseks, mis toob päästmise sõnumit kõigile lugejale.

Need on vaid 10 võimalust, kuid on palju muid, kohaseid teie oma loomusele, tööle ja igapäevasele elule, Piha Vaimu andku küllaldaselt tarkust ja avagu teie silmad, näha oma võimalust. Hingedevoitja võtab kuulda Piha Vaimu sosistamist ja tarvitab seda hästi inimeste päästmiseks.

VÕIMALUS EI TULE IIAL TAGASI, ÜKS NEIST ON LÄINUD? TA ON LÄINUD IGAVESEKS!

Jumala sõna on vägev ja teravam kui ükski kaheterane mõõk ja tungib läbi, seni kui ta lõhub hinge ja vaimu, ... ja kõik on avalik tema silma ees, kellest meie räägime.

Käige vaimus, siis ei tee teie mitte liha himu järele.

Katsuge isendid läbi, kas teie olete usus.

Katsuge kõik läbi; pidage kinni, mis hea on.

Rahvusvahelisi teateid.

Kindral Evangeline Booth

küllastas Hollandit, kus teda võeti vastu suure vaimustusega. Üks juhtivatest ajalehtedest kirjutab, et „tema juhtimisvõimed on hindamata suure väärtusega mitte ainult Päästearmeele, vaid tema suur tarkus, teda vaade oludele ja tema kauge ettenägemine ja tark nõuanne teeb teda suureks tähtsuseks kogu maailmale“ ja üks teine ajaleht ütleb: „Tema pühendumine ja andumine on andumise ideaalile, mis oma kõrgusel ja tublidusel, millega kindral võitleb selle eest, ei jäta teda üksikuks. Kes suudab panna vastu mõjule, mida ta annab oma eeskujuga?“

Kindralil oli jaamas vastas suur hulk inimesi ja tervituskoosolekul oli 12.000-päälise rahvahulk, kus teda tervitav avalikult komandör Bouwe Vlasi poolt. Pühapäeval juhata kindral kolm koosolekut pealinnas, kus oli tunda Issanda ligidusi ja paljud hinged tulid oma pattu kahetsedes Issanda troonile. Pääle selle peeti koosolekuid ka väljaspool pealinnas.

Ülendatud ausse.

Meie saime teate rahvusvahelisest pääkorterist Londonist Orlandost, Floridaist saadetud sõnumi üle, mis kuulutab komandör Charles H. Jeffries'i kutset kõrgemale teenistusele. Komandör astus sügisel välja aktiivsest teenistusest ja oli ringreisul Ameerikas, kus ta juhatas koosolekuid Ühendriikides lõunapoolses osas, ja 3. veebruaril ta läks igavesse rahu. Komandör on üks Päästearmees vanemaid ohvitseri, olles Päästearmees ohvitser viiskümmend neli aastat, ja omades omal ajal väga tähtsaid käsutusi. Ta on töötanud Austraalias, Shotimaal ja algatas töid Põhja-Hiinas. Oma kodumaal, Inglismaal, ta on töötanud kui provintsi ohvitser, rahvuslik väljasekretär, sõjakooli juhataja ja Briti komandör. Oma elava vaimuga ja kõikumata usuga ta oli abiks tuhandetele, kelle eest tal oli vastutus.

Teda leinavad tema lapsed, kuna abikaasa sai oma kõrgeima käsutuse juba paar aastat tagasi.

Teateid rünnakust

„Maailm Jumalale!“

Tallinna 1.

Möödunud kuul võisime rikkalikult kogeda Jumala õnnistust oma töös. Koosolekud olid suuremalt jaolt hästi külalastatud. Meie palvekoosolekuil igal pühapäeval oli meie keskel välja valatud ootuse ja usu vaim. Neil väikesil koosolekuil on kindlasti oma väärtus, ja meie võime kord avalikult näha oma palvete ja usu tagajärge.

6. veebruaril peeti eriline koosolek, kuhu oli kogunenud palju rahvast. Siis oli meil ettekanne „Siioni rong“. Saal

on alati täidetud inimestega, kes jälgivad ja kuulavad hooliga kõike, ja mõni hing on kuulanud ka Issanda manitsusi ning tulnud Tema juurde.

Oleme ka „Sõjahüüdu“ levitanud mitmel pool ja ka kõrtsides, ning oleme selle läbi kokku puutunud mitmesuguste inimestega, ka nendega, kes pole kunagi koosolekul käinud. Meie palve on, et võiksim sealäbi ka õnnistuseks olla mitmele.

19. veebr. oli meil eriline koosolek, nimelt avalik teetõugu, kus oli kaunis palju in-

Kindel teenäitaja.

Just nii nagu me näeme selgesti oma teed päikese valgusel, Jumala sõna — mis on tõsine valgus — näitab maailma ja meid endid ja ka kindlat teed igavesse ellu.

ja rõdu oli rahvast tulvil. Ja kava ühes selle lauludega ja kõnega võeti vastu suure huviga.

Kuu lõpul oleme näinud hingi palves põlvitamas meie kahetsuspungi juures. Ja meie soovime uss jatkata võitlust Issanda Jeesuse eest. Meie töö pole veel lõppenud. Soe tervitus kõigile, kes võitlevad Kolgata lipu all.

R. Ahlberg,
juhtiv ohvitser.

Tallinna 2.

Ei ole olnud ühtegi silmapilku, kus meie ei oleks tundnud Issanda abi meie töös ja meie elus. Lootuse ja julgusega oleme läinud Tema ette palves ja alati oleme tunnud, kuidas oleme saanud aidatud.

Meie palve, meie püüd on ikka see, et hinged saaksid päästetud, sest selle läbi jõuame ikka lähemale sihile ja kord ka sihile, et maailm saaks Jumalale võidetud.

Nii oleme näinud koosolekutel, et üks ja teine hing on igatsenud Päästja järele. Ka ei ole takistanud külm inimesi tulemast koosolekule, sest saal

mes, ja me kõik tundsiime imelikult Issanda ligiolekut.

Sellepärast laulame: Edasi sõtta, lootes Ta pääle!

J. Padar, 1tn.

Tartu korpus.

Möödunud kuus esimestel päevadel ühes külalistega envoi Bakuli ja envoi Urbaniga olid meil koosolekud, kus Jumala armujõgi voolas läbi südame, tuues südamesse rõõmu, õnnistusi ja päästmist. Rõõm taevas ja rõõm võitlejate ridades, kui patused meelt parandavad.

Ka päästesõdurite samm muutub kindlamaks, pilk julgemaks ja usk suuremaks, sest Issand on vastanud palveile „päästa hingi!“

Muidugi, saatan ei maga sarnastel äravatel silmapilkudel, kui näeb kedagi vabastamas orje.

Laup., 15. veebr. oli meil „kallastajate õhtu“. Terve kava ühes ettekandega põhjenes Jeesuse sõnadele: „Jälgige mind ja mina teen teid inimestepüüdjaiks.“

Tänuaga südames vaatame tagasi mitmele koosolekule, sest need tunnistavad Jumala suurest ja pühast tööst inimsüdames.

H. Eimann.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piibleteksti märtsis.

Mark.	T. 17. 12:35—44
P. 1. 7:24—37	K. 18. 13:1—13
E. 2. 8: 1—13	N. 19. 13:14—27
T. 3. 8:14—26	R. 20. 13:28—37
K. 4. 8:27—38	L. 21. 14: 1—16
N. 5. 9: 1—13	P. 22. 14:17—31
R. 6. 9:14—32	E. 23. 14:32—50
L. 7. 9:33—50	T. 24. 14:51—65
P. 8. 10:13—22	K. 25. 14:66—72
E. 9. 10:23—34	N. 26. 15: 1—21
T. 10. 10:46—52	R. 27. 15:22—38
K. 11. 11: 1—11	L. 28. 15:39—47
N. 12. 11:12—23	P. 29. 16: 1—11
R. 13. 11:24—33	E. 30. 16:12—20
L. 14. 12: 1—12	
P. 15. 12:13—27	
E. 16. 12:28—34	

Villem.

T. 31. 1: 1—25

Nädala palveained.

1. märts: Slumitöö.
2. märts: Noorsootööteegjad.
15. märts: Juhid ja kõik, kellel on autoriteet.
22. märts: Hiina.
29. märts: Austraalia ja Uus-Mere-maa.

„SÕJAHÜÜD“ VOITLEJATE AUNIMESTIK.

Nr. 79 — veebruar 1936.

Ohvitserid:

Kapten V. Muul 70, leitnant J. Padar 60, ltn. A. Tennen 50, kapt. K. Nurmela 30, kapt. H. Eimann 25.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seers. F. Leemann 60, sõd. J. Tennen 50, nekr. M. Rosenberg 40, sekr. J. Kanter 40, envoi L. Bakul 35, seers. H. Sandberg 30, k-k. E. Kuuskman 26, seers. A. Matveus 25, seers. A. Kreos 25.

Tolm piiblit.

KUI keegi sõdur kehtis kord kelleltki noormehelt järelkoosolekul, kas tal on piibel, vastas see: „Ja, aga ma ei tea, kus ta on. Ta on kindlasti kuskil täis tolmu.“

Kindlasti on meie päevil palju inimesi, kellel on just niisama kui nimetatud noormehel, tolmu piiblit, ja mitte ainult sääl, vaid ka oma hingel. See on katud patutolmuga.

Oli aeg mu elus, kus ma teadsin küll, kus mu piibel asub, aga see oli kaetud tolmu ja ei olnud kunagi tarvilusel. Aga Jumalale olgu tänu ja kiitus, et tuli päev, mil Jumal avas mu südant ja ma võtsin vastu Jeesuse kallist päästmiseandi. Ma pühiksin tolmu oma piiblit ja hakkasin lugema seda, ja sellest ajast pääle ei ole enam tolmu kibemed saanud peutada mu piiblit. Jumal andis mulle ka armu, hävitada kõik kõlbatud kirjanudust mu raamatukogust ja asetada piiblit esimesele kohale.

Ma tänan Jumalat, et mu hing on puhastatud patutolmusest, ja igapäevases ümberkäimises elava Jumalaga palves, ma võtan vastu jõudu kiusatuse võitmiseks, ning nii ei saa ka patutolmu langeda ülesti tolmu hingele. Halleluja.

Laule rünnakul „Maailm Jumalale!“

1.

R. M. 364.

1. Kõigest maadest ja rahvastest läbi Me Issand viib Päästearmeed. Täis armastust hingede vastu. Patustele see rõõmu nüüd toob. Me kogume hulkadeks kokku, Sõda saatana kuulutama! Saatana põgeneb; hüüame julgelt: Patu ori, on päästmist ka sul!

..: Jah, tõesti on päästmist ka sul! ..: Sest su eest on Jeesus ju surnud, Patune, sääl on päästmist ka sul!

2. Vaata ehitud saatana väge, See ähvardab neelata maad. Jeesusega me seista ei karda, Tema kaitseb meid saatana eest. Selle lüü all julgelt me läeme Kartuseta siis Kristusega, Tema nimel veel hüüame vahvalt: Patu ori, on päästmist ka sul!

Maailm Jumalale!

3. Kutsu kõiki, kes vaevatud raskelt, Kes pattudes hukuvad veel. Meie julgus — see võitlustes kasvab, Põlev armastus hingedes keeb! Siis edasi julgelt kõik läeme Oma Päästija jälgedes sees, Nii et isalpool hüüdsõna kostaks: Patu ori, on päästmist ka sul!

2.

1. Armuõpetus veel kõlab: Jeesus suri risti pääl. Arm veel täna vabalt voolab. Ekkaliku kõigile. ..: Vendi, oh vaata ..: risti pääle ülesse. ..:

2. Rahupakka võid sa leida, Päästja süles hingata. Hinge võid veel täna päästa, Patust puhkaks saada ka. ..: Ära viibi ..: täna on veel armuaeg. ..:

3. Ehk küll armu paljud saanud, Miljonid on päästetud, Siiski armuallik voolab Jeesu haastust sullegi. ..: Eht sulle pakutakse, Jeesus suri kõigile eest. ..:

3.

R. M. 36.

1. Mu lõbud olid patused Maailmas elades, Kuid siis mu vaadet valgustas Sääl Kristus — Püha Tall.

Ah, Sa Isa Püha Tall, Sa ohver Kolgatal, Kes ristil olid surman, Et teha mulle hääd.

2. Ma nägin Teda ristipüül, Täis surmavalu, verd, Kui tume pily mind kattis sääl, Ni seistsid risti all.

3. Mu viimse hingetõmbeni Mul meeles Tema pilk, Ta surmas nägin oma süüd, — See südamesse läks.

Maailm Jumalale!

4. Ja teine pilk mu ültes: „Laps, Mil anna südame, Sinu veri sindki lunastab, Ja surm viis elule.“

5. Ma tõusin püsti puhtana Ja Väimü väge sain, Oh Jeesus, Sind ma jälgin nüüd — Sa oled austusväärne.

4.

1. Läbi maade käime väes. Vaimu-mööka hoides käes, Võitlustunnil palvetades valvame. Armutiivul lendame, Hingi surmast päästame, Valgust hoides neile jõudu anname.

Võitva Jumal-Pojaga, Kes meid pesnud verega, Häda säästes, Patust päästes, Läbi maade käime väes.

2. Oma valgus-Issandad Kõigest hingest teenime, Tema käsivars toob päästmist vaestele. Nad Ta rinnal toetuvad, Tema rahu maitsevad, Andestust Ta töötab halvemalegi.

3. Läbi maade liigume, Patuväge võidame, Päästjal' kiitust toome ikka hõisates. Kui siin võitlus lõppenud, Miljonid on võidetud, Näeme võitnud sõpra, kes ju läinud eel.

5.

I. M. 415 (uus).

1. Pimeduse-oru teedel Sõjamehed oleme, Põrgu sütle tormamisel, Võites vastu aatime. Sammust sammu, ühtlasi, Kohkumata julgusti, Ka enesest ja patust prüid, nii laulame.

Ei mõõgaga ja kilbiga Me surma kardagi, Kui me võidurikast ristilippu näeme; Sest kostku nüüd me sõjahüüd Ka põrgu kiustekski, Kuni tema pääle täiest võitu saame. Võitke! Võitke! Vahvast võideldes. Võitke! Võitke! Võidukroon ootab teid ju ees!

2. Raskes kannatuses vaatke Ristil, ristilõõdnud meest; Uuesti siis

2. „Aita käla mind, Issand, nüüd valguses veel,“ Igal hommikul palve mul see. Õiget tööd teha jõud on mul nõrk siinsel teel, Udu pärast ni pime on tee. Ja kui kardad, siis käekõrval saada mind siit, Varjumata oma valguse pooli, Ja kui raske on tee, kust Sa läbi mind viid, Sinu käes siiski kõik on see hool.

3. Kord siis astum ma julgelt Su valguse teel Surmalainetes, mis minul ees, Rõõmulaulud, mis teisel pool' rannal on veel, Hing mul leiab siis teavase maa. Oli hädasid siin, oli viets mu tee. Käia kuivade kõrbes sees, Läbi murede, võitluste siiski mind see Saadab sinna, kus valgus mul ees.

7.

1. Kui on süda väsinud ja haige, ..: Jeesule räägi! ..: Puudub rõõm ja hingerahu õige, Temale kõnele sest!

Jeesule räägi, Jeesule räägi! Truimat sõpra ei leagi tõesti. Ta sulle kindlalt jahutust ja troosti, Aitab sind võitluse sees!

2. Kui on silmad murepirarates, ..: Jeesule räägi! ..: Patuhaavad hinges sügavamas, Temale kõnele sest!

kund armsast sõbrast, On Ta jälgis astunud.

3. Vennad, ärge kartke vaenlast, Eluvürst käib meie ees; Juba punab koit ni armsast, Kuldné hommik varsti käes.

4. Täevast, vaikes õnne läeme Oma kallist Päästjat näed, Võidukroon sääl on sul valmis, Sinna igavesti jääd.

9.

1. Vaata, patune, valgus auline Sürab ristist vastu sul. Kui Ta kannatas, võotid risti päält Veri, mis meid puhtaks teeb.

..: 'Ule sa! ..: Jeesus seisab kutsudes, Sinu pärast Ta raskel kannatas. Siiski võtab Ta vastu veid sind.

2. Öösel pimedas palus haledalt: „Sündku Isa tahtmine!“ Tema pale pääl, vcherihigi sääl Nõretas Ketsemanes.

Maailm Jumalale!

3. Jeesus seisab nüüd raskels haavades. Kuule, Tema kutsub sind: „Hing! — end andsin ma sinu pärast ka, Anna südan praegu sa!“

4. Tule rutates, palu südamest, Oma patud tunnistta. Tema jalge ees hingest paludes Leiad andeksandmist sa.

KOORID.

1. Ilus Jeesus, ilus Jeesus, Pärl, kaua otsitud, oled Sa mul. Ilus Jeesus, ilus Jeesus, Rõõmutu hõisates tertivan Sind!

2. Mured ja koormad kõik siia too. Jäta neid kahetsuspingile; Jeesus su koormad kõik kergendab, Kus leiad sõpra kui Jeesus:

3. Mul on nii vähe anda Sull', See eest, et Sina oled mul. Mul on nii vähe anda Sull', Kuid kõik seda võta nüüd.

4. Armu leidub sinu võiale, Veri, mis kõik patud puhastab. Jõud, mis võitu annab igapäev Ka sul', ka mul!

I. M. 414 (uus).

5. ..: Põrgu kantsid võida 'tormiga, tormiga! Ta vürsti võimu murra, ta teod riku ära, Põrgu kantsid võida tormiga! Au ja kiitus olgu Tallele, Ustavale Võiduvürstile! Au ja kiitus, igavesti Meie kalli Tallele!

6. Vere läbi, vere läbi On su hing sääl hingustud? Patukõitest vabastud? Vere läbi, vere läbi, Oled õnnis, päästetud vere läbi!

7. Ligemal' Sul, ligemal' Sul, Auline Päästja, mu püüd. Ainult kui tean, et see tee, kus käin, Mind tõmbab Sul' ligemal' nüüd.

Maailm Jumalale!

Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜD“.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Vastutav toimetaja: kapit. L. Luther.

Väljaandja: Päästarmee.

O.-ü. „Vaba Maa“ trükk.

EESTI

RAHVUSRAAMATUKOOL

Talvisel jõel.

jälle andke Temale kõik selle eest. Sõjariistus, vaprasti, Hinged tulust kiskuge, Nii et maailm end kastaks Päästja veresse.

3. Ärge pöörge rahva poole, Kui maailm teid irvitab; Sest üks päev ju tuleb teile, Mis kõik võitjad ehitab. Olgu võitlus tuline, Võiduhind on auline; Sest Issand annab elupalmid võitjale.

6.

1. Ikka edasi rutta nüüd valguse sees, Läbi aegade aastate nüüd, Kuigi tuhanded vaevu ja võitlusi ees, Olgu lootuse randa mu püüd. Ja kui mõnikord hing, minu süda ja meel Oma tahtmise järele teeb, Siiski valgus, mis särab Su tõesustest veel, Koduteel mind küll varjata võib.

3. Kui ka kurbus elutaevast katab, ..: Jeesule räägi. ..: Usku, lootust varju alla matab, Temale kõnele sest!

4. Kui ka vahest tunned surmahirmu, ..: Jeesule räägi! ..: Ehk kui ootad Jeesust juba ammu, Temale kõnele sest!

8.

1. Üles, vennad, võitlusele, Tõstke lippu rõõmasaasi! Meie päalik, Kristus, ise Viib meid võidust võiduni.

Kristus on meid patust päästnud, Tema sees meil ühendus. Põrgu võimust on Ta murdnud, Tema läbi võidab ma ..: Päästja läbi võidab ma ..: Põrgu võimust on Ta murdnud. Nüüd ta läbi võitja ma.

2. Vaatke, kuidas vennad vaprast Mele eel on võideldud. Ei nad lah-